

under de nuværende Tilstande vil være forsvarligt at beregne en mindre Beholdning til Menneskets Ernæring, end man i dette dokumenterede Værk har gjort, og jeg tvivler paa, at nogen anden, som skulde have med saadanne Sager at gøre, vilde forsvare at lægge mindre hen end det, der dokumenteret ud fra den bedst mulige Indsigt kan siges at ville være tilstrækkeligt. Hvilket Ansvar vilde der ikke paahvile den, der henimod Slutningen af Aaret stod med for lidt til Menneskets Ernæring her i Landet!

Dernæst er der Spørgsmaalet om Reservebeholdningen. Det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) har om dette Spørgsmaal lige fremsat en Række Bemærkninger, som jeg i mangt og meget kan tiltræde, og som jeg ogsaa vil tage i Betragtning. Jeg fremsatte ved Forelægningen af dette Lovforslag en enkelt Betragtning, som jeg paa ny ønsker at lægge ærede Medlemmer paa Sinde, og det er denne: Høsten i Aar synes jo at være knap, selv om de pessimistiske Udtalelser, som nu kommer frem, maaske og forhaabentlig vil vise sig at være i lige saa høj Grad for pessimistiske, som de optimistiske Anskuelse i Fjor viste sig at være for optimistiske. Høsten er lille. Men hvad ved vi om vor Fremtid? Hvad ved vi om Krigens skærpede Kaar, eller om vi maaske skal leve endnu en Vinter under Krigen? Hvad ved vi om, hvilken Høst vi overhovedet er i Stand til at faa frem, naar vor Jord maaske til næste Aar er mere udpint end i Aar, hvis vi ingen Kunstgødning kan tilføre den? Hvad ved vi om det? Vil det ikke være forstandigt overfor den Syndflod, som raser over Verden, at proviantere i Tide, nu da Krigens Skrue har drejet sig saadan om, at vi forstaar, at vi maaske skal leve uden at faa Tilførsler ude fra? Men idet jeg altsaa siger, at jeg tror, man maa holde paa den størst mulige Sikkerhed med Hensyn til Ligningen, er jeg selvfølgelig villig til med Udvalget at diskutere Beregningerne, at diskutere de Sæts, der er stillede op, for at komme til Enighed om, hvad der er nødvendigt eller ikke. Men jeg maa fastholde dette, at ingen tør tage Ansvaret paa sig for at henlægge for lidt.

Endelig vil jeg sige, at det er en Vildfarelse, naar ærede Medlemmer har villet fremstille det saaledes, at overfor den nuværende Tilstand har det Lovforslag, som her foreligger, taget haardere paa Landbruget som saadant, end det staaende Landbrugsudvalg har gjort. Tværtimod.

Der er fremsat den Anskuelse, at den høje Ligning er foreslaaet paa Grundlag af et Haab om en bedre Høst, end denne nu viser sig at være; med andre Ord, den store Ligning skulde være foreslaaet, fordi man troede paa en stor Høst. Nej, det er ikke Høstens Størrelse, som kan bestemmes, hvad det er, vi skal lægge hen nu; det er de Formaal, som man tilsigter at naa: Befolkningens Ernæring, visse Industriers Opretholdelse i fornødent Omfang, baade By- og Landindustrier — hvis man regner Flæskeproduktionen som en Industri. Det er disse Formaal Opnaaelse, som maa bestemmes, hvor meget man har Brug for, og slet ikke Høstens Størrelse. Derimod har Høstens Størrelse indvirket paa en anden Maade paa Lovforslaget, idet man kan sige, at Landbrugsudvalgets — som det ærede Medlem fra Fuglebjerg meget rigtigt sagde — skematisk Ligning var bygget paa Forudsætningen om en stor eller ret middelstor, jævnt fordelt Høst. Hvis man havde en jævnt stor, ret ensartet fordelt Høst, vilde en skematisk Ligning, som tog de 3,5 hkg pr. 1,000 Kr.s Jordværdi, maaske kunne gennemføres, skønt jeg tror, at der ogsaa er Steder, hvor den vilde have vist sig at være i Virkeligheden uigennemførlig, særlig i de magre Egne i Jylland. Men hvad foreslaas da her? Ja, det er besynderligt: der foreslaas noget, som det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) sagde burde være Forslagets Indhold. Lovforslaget gaar netop ud fra, at det, der ikke fremkommer ved denne Ligning, skal, saaledes som det ærede Medlem ønskede det, købes. Overfor hinanden staar to Forslag. Det ærede Medlem fra Sæby har ført det ene frem og altsaa paa en Maade opretholdt det. — vistnok som den eneste, tror jeg, her i Tinget — det ene, som siger: Der skal skematisk over hele Landet, uanset, hvad der er af Korn paa enhver Ejendom, kræves 3,5 hkg pr. 1,000 Kr.s Jordværdi. Det er Landbrugsudvalgets Forslag. Det andet Forslag siger: Der skal kræves 4,5 hkg, men til Gengæld skal der kunne tages en Række Hensyn til de enkelte Ejendommers Krav, idet der er forbeholdt dem et vist Minimum af Foderkorn, som ikke skal kunne fratages dem. Hvor meget denne Ligning af 4,5 hkg med Undtagelser i alt vil give, kan ingen sige i Øjeblikket, men det er meget muligt, at den kan komme til at give mellem 7,5 og 8 Mill. hkg; men Resten bliver da at købe, just saaledes som det ærede Medlem fra Sæby ønskede det. Hvis det ærede Medlem med den Velvillie, han aabenbart lagde for Da-